

PROLÓG

Je taká chladná. Oblizuje moju pokožku, bodá ju. Zabára do nej tisíce čepelí, no môj krok neustáva. Pokračujem stále vpred odhodlaná ponoriť sa do divokých vôd a nechať klesnúť svoje telo na dno morského sveta.

Vlny plieskajú o neďaleké kamene, vietor sviští v otvorenom priestore a rozpúta tanec s mojimi vlasmi, ktoré sa mu nemôžu brániť a poletujú v jeho rytme.

Ďalší krok.

Chladná voda mi siaha už po pás, telo sa mi trasie a premrznuté prsty mi čoskoro iste odpadnú. Odhodlanie ma však neopúšťa.

Nemám čo stratiť.

Už viac nie.

Slzy mi tečú po lícach, strácajú sa vo vodách oceánu. Už navždy budú prúdiť svetom spoločne s ním.

Nebojím sa druhej strany. Čaká ma tam ona, s otvorenou náručou a nekonečnou láskou v srdci. Chýba mi jej objatie, pohladenie. Chýba mi jej blízkosť.

Nemám čo stratiť.

Vietor sa dvíha, vlny naberajú na intenzite, a keď zaborím bosé nohy do piesku schovávajúceho sa pred svetom na dne oceánu, strhnú ma so sebou.

Akoby vedeli, prečo som tu.

Akoby poznali môj zámer a vyšli mi na pomoc.

Vnímam len studenú vodu, zmieta mnou a hádže do všetkých strán. Jej slanosť mi prenikne do úst, zaplaví mi vnútro a temnota vládnuca navôkol ešte viac sčernie.

Prichádza koniec. Cítim to.

Naťahuje ku mne ruku. Idem jej v ústrety. Nebránim sa. Veď to je dôvod, pre ktorý som sem prišla. Odovzdať sa smrti.

Vedomie sa mi vytráca a aj hukot vln sa poberá do úzadia. Nepočujem už takmer nič.

Myslím len na jej tvár, na úsmev, ktorým ma po rokoch privíta a na slová, ktoré mi s láskou venuje.

Si voľná. Konečne si voľná rovnako ako ja a spoločne ostaneme v tejto večnosti. Nik nám viac neublíži.

Sloboda.

Obmotá sa mi okolo tela, vzdialene vnímam jej zovretie. Nemôžem otvoriť oči. Nemôžem jej dať najavo svoje vedomie. Žiadne už takmer nemám, no cítim ju.

Je tu. Drží ma. Bozkáva ma.

Asi sa usmejem. Neviem to povedať s istotou. Omámená príznakom smrti jej pohladenie opätujem.

Niečo ale nie je v poriadku. Nevidím ju a ani nepočujem. Nečaká na mňa na druhej strane, v nebeskom kráľovstve. Nechráni ma pred démonmi vládnuccimi v mojom živote.

Nie je to sloboda, čo ma drží v náruči.

Je to temnota, oveľa mocnejšia, než akú som už mala tú česť poznať. Omnoho prenikavejšia. Vznáša sa nado mnou, hladí mi líce studenými prstami, šepká akési slová. Strácajú sa v diaľke, nerozumiem im, no ten pocit poznám pridobre.

Je pripravená uvrhnúť ma do ešte väčšieho zatratenia, z ktorého viac nebude úniku. Ako by aj mohlo byť, keď ma dokázala vytrhnúť z pazúrov samotnej smrti?

KAPITOLA 1

Vivian

Milý denníček,
včerajší večer bol príšerný. Po slávnosti som zapadla do postele, neschopná akýchkoľvek úvah, preto som ti ani nenapísala.

Vždy som akosi vnútorne cítila, že môj život sa nikdy nebude uberať smerom, aký by som si sama zvolila. Nikdy si nebudem môcť dovoliť rozťahnuť krídla a vyletieť z rodinného hniezda bez toho, aby ma nenasledoval krádel' vyhladovaných supov, nepozoroval každý môj krok a nestiahol ma späť do mocných rúk rodiny zakaždým, keď vybočím z cesty.

Stále som tajne dúfala, že mi dovoľia pocítiť na špičke jazyka aspoň malú chuť slobody, no včerajším večerom sa tá sladká nádej zmenila na horkú pachuť prehry.

Som iba obchodnou transakciou čakajúcou na správnu chvíľu, a tá prišla včera. Nedokážem vyjadriť, akú cítim vo svojom vnútri prázdnotu a zúfalstvo derúce sa mi do krku, snažiace sa pretlačiť cez ústa srdcervúci výkrik.

Každý boj by bol márný. Túto vojnu som prehrala dávno pred tým, než vôbec začala. Námietky neprichádzajú do úvahy a každá moja snaha by skončila zahra-

baná v studenej zemi rovnako ako všetky tie telá. Mojou úlohou je usmievať sa, vyzerat' dobre a stát' po boku mocných.

Prívesok.

Nič viac nie som.

***

Na dverách sa ozve klopanie. Zotriem si slzy z líc skôr, než zatvorím malý diár. Končekmi prstov prejdem po jeho chlpatom ružovom povrchu a položím ho pod matrac vo výklenku pod oknom. Slúži mi už dlhé roky ako útočisko, skrýša pred svetom. Netuším, kedy a kde sa vo mne táto nádej vzala, keďže aj tak ma vždy nájdu. Ako aj teraz.

Ozve sa ďalšie zaklopanie, a kým kráčam k dverám, na saténovú košielku si oblečiem mäkký župan. Okolo pása si zaviažem biely opasok, a až keď som dostatočne ukrytá pred zrakmi ostatných, otvorím dvere.

„Dobre ráno, slečna,“ pozdraví sa mladá chyžná v rovnošate. Tmavá sukňa jej siaha po kolená a vysoký golier blúzky s bielou viazankou zakrýva krk. „Raňajky sú na stole.“

Darujem jej sladký úsmev. „Hneď tam budem.“

Prikývne a vyberie sa chodbou preč. Pozorujem jej malú vzd'alujúcu sa postavu. Vlasy má utiahnuté v pevnom chvoste kolísajúcom sa pri chôdzi zo strany na stranu, nízke podpätky jej topánok klopkajú po drevenej podlahe. *To zas bude mať Darwin radosť.*

Môj brat roky bojuje za to, aby slúžky nenosili podpätky a nemusel tak počuť každý ich krok. Skúšal to aj s návrhom na obstaranie kobercov, ale ani ten mu neprešiel. Je hlupák, ak ešte stále nepochopil, že otec *chce* vedieť o každom kroku v tomto dome.

Nezaoberám sa úpravou zovňajšku. Mäkkého županu

sa nemienim vzdať, aj tak mám po raňajkách v pláne zaliezť späť do postele a celý deň stráviť ľutovaním sa. Počasie je dnes na to ako stvorené. Dažďové kvapky bubnujú na okenné tabule a sivé mračná ťahajúce sa po oblohe si postupne nachádzajú cestu aj k mojej duši.

Milujem dážd'. Pôsobí upokojujúco.

V jedálni panuje ticho. Čakajú iba na môj príchod, aby sa mohli pustiť do jedla.

Otec, muž vzbudzujúci rešpekt už na prvý pohľad, si ma zamračene prezrie, no môj odev slovami neokomentuje. Pozoruje ma, až kým sa neposadím na opačnú stranu stola.

Sedíme pri ňom len traja. Otec na jeho čele, môj brat po jeho ľavej ruke a ja vedľa neho. O osem miest ďalej.

Ani tento môj čin otec nekomentuje. Zvihne ruku a gestom naznačí personálu, aby priniesol jedlo.

Človek by si pomyslel, že podobné stolovanie býva len vo filmoch, no pre mňa to je každodenná rutina. Ustielanie postele, vynášanie odpadkov či pranie bielizne nepatria k činnostiam, ktoré by som musela vykonávať.

Môj život sa skladá z neustáleho obskakovania personálom, honosných večierkov, predražených nákupov a zo sprievodu osobného strážcu na každom kroku. Inými slovami – zlatá klietka.

„Budeš ešte dlho trucovať?“ Predsa len sa ozve otcov tvrdý hlas.

Nevenujem tomuto mužovi so šedivými vlasmi pozornosť. Odpijem si radšej z kávy.

„Vivian?“ Prvé varovanie.

Naďalej ho ignorujem. Započujem bratovo odfrknutie a štrngot príborov. Zaujímalo by ma, či s otcovým rozhodnutím súhlasí. Niežeby mu na mojom živote a budúcnosti záležalo, no to, že ho preskočil, viem aj ja.

S Darwinom sme si nikdy neboli blízki. Keďže je odo mňa o šesť rokov mladší – nedávno oslávil osemnástku –

nikdy sa nehral na ochranárskeho brata. A ja som to od neho neočakávala a ani neočakávam.

„Vivian.“ Druhé varovanie.

Tresnem šálkou o podšálku prudšie, než som mala pôvodne v pláne. Otočím naňho nahnevany pohľad. „Čo odo mňa chceš, otec?“ Ani pohrdanie v tóne hlasu nebolo v pláne, no moja momentálna nenávisť voči svojmu stvoriteľovi je väčšia než pud sebazáchovy.

Jeho tmavé dúhovky sa mi zarývajú až do kostí. „Je to pre dobro rodiny.“

„Iste,“ odfrknem si.

Sklopím zrak na tanier pred sebou. Čakám ďalšie karhajúce slová, no našťastie sa viac neobťažuje. Obaja priveľmi dobre vieme, že moje námietky či vzdor nemajú šancu uspieť.

A to ma ničí.

Nemôžem urobiť nič, čím by som sa vzoprela vlastnému osudu.

Veľkou jedálenskou miestnosťou sa ozýva len cengot príborov a občasné zašušťanie novín. Pri stenách stoja vysoké príborníky z tmavého dreva a každý z nich ukrýva samostatný jedálský servis z najkvalitnejšej keramiky. Biele ľalie vo vázach uprostred stola so zlato-strieborným prestieraním sú tým jediným nevinným v tejto miestnosti. Ani krémovo nafarbené steny nepomáhajú vzbudiť na tomto mieste aspoň malý pocit domova, a už vôbec nie bezpečia.

Predátori číhajú z každej strany a tí, ktorí by mali svojich blízkych chrániť, ich radšej podstrčia ako obeť pre ich zvrátené plány.

Mlčky sa prehrabujem miešanými vajíčkami, prevraciam opekanú slaninu na tanieri a čakám, kedy sa toto peklo skončí. Hodiny na žulovej rímse krbu tikajú a každým pohybom sekundovej ručičky sa mi vysmieávajú. Kráti sa mi čas, a tie prekliate hodiny to vedia.

„Na večer buď prichystaná,“ zaznejú otcove slová predtým, než vstane od stola a opustí jedáleň.

Až keď sa vyčistí vzduch od jeho prítomnosti, vydýchnem si. Odstrčím od seba plný tanier. Mierne sklízne po vyleštenom povrchu stola a keď vstanem, stolička podo mnou zaškrípe po podlahe. Náhlím sa späť do svojej izby, v ktorej budem môcť dať svojmu žiaľu voľný priechod, no oblúkové sklenené dvere zatarasí vysoká postava.

„Čo chceš, Darwin?“ Dvihnem zrak k svojmu bratovi.

Jeho nevinne pôsobiaca tvárička ma ani na moment neoklame. Veľmi dobre viem, aký je to hajzel. Buduje si reputáciu na malých zločinoch a otec ho už neraz ťahal z pút polície. Naposledy minulý týždeň, ani neviem prečo. Prestala som sa o to zaujímať už dávno.

Prižmúri svoje modré oči po tom, ako sa poobzerá vôkol seba. „Mali by sme sa spojiť, sestrička,“ prehovorí ticho. „Otec ma preskočil, a to sa mi ani trochu nepáči.“

„A čo s tým mám ja? Vyrieš si to s ním.“ Snažím sa ho obísť, no chyť ma za predlaktie. Silou vôbec nešetří. Nepatrí medzi nežných ľudí.

Trhnem rukou, aby ma pustil. Nespraví tak, namiesto toho svoj stisk ešte viac zosilní.

„Môžeš sa aspoň raz vykašľať na tie svoje princeznovské maniere?“ zavrčí mi do tváre.

„Pusť ma,“ prehovorím varovne. Moja snaha je zbytočná, ten sa ma istotne nebojí. Ale ani ja jeho. Môj pohľad je rovnako nenávistný. Človek by si ani nepomyslel, že sme súrodenci.

„Obaja chceme rovnakú vec.“

„O tom dosť pochybujem.“

„Ja nie.“ Pustí mi ruku a ustúpi o krok. „Ty sa nechceš vydávať a ja chcem prebrať rodinu. Mám na to nárok. Povedz mi, sestrička, ako dlho potrvá tvojmu nastávajúcemu, kým si na teba uplatní plné právo?“

Už len z tej predstavy sa mi obracia žalúdok. Prehlt-
nem žlč a snažím sa vymazať všetky tie obrazy odohrá-
vajúce sa mi pred očami.

„Nemáš ani tušenia, čo všetko sa okolo teba odohrá-
va. Toto je vojna a ty v nej nevyhráš, ak nezačneš hrať
podľa vlastných pravidiel.“

„Čo tým myslíš?“ opýtam sa opatrne.

Od Darwina musí človek očakávať iba to najhoršie.
Vychovali ho precízne a dali si záležať, aby z neho jed-
ného dňa vyrástol dokonalý nástroj na zabíjanie. A tým
on rozhodne je.

Modré oči sa mu rozžiaria od prefíkaného úsmevu.
„Tu sa nemôžeme rozprávať. Teraz musím odísť a vrátim
sa až na pohreb. Zajtra večer ti prezradím svoj plán a...“
namotá si prameň svojich čiernych vlasov okolo ukazo-
váka, „som si istý, že urobíš správnu vec.“

Diabol v jeho tele sa prudko otočí a zmizne za stenou.
Nechá ma samotnú, zmätenú, s tými najtemnejšími myš-
lienkami.

Jeho slová mi víria hlavou cestou do izby. V jednom
musím s bratom súhlasiť – toto je skutočná vojna, no na
rozdiel od neho si nemyslím, že máme akúkoľvek šan-
cu zvíťaziť.

***

Ak by som si písala diár, vyzeral by nasledovne:

Dnes 19:00 h. – predpríprava na koniec života

Zajtra 12:00 h. – pohreb

Pozajtra 20:00 h. – koniec života

Žiadne pozitívne vyhliadky do budúcnosti.

Stojím pred zrkadlom v izbe a márne v jeho odraze hľa-
dám tú ženu, akou by som mala byť. Šťastnú. Každý člo-
vek má právo na šťastie. Mne bolo to moje odopreté hneď
po narodení. Rodičov si dieťa skrátka nevyberá.

Zhlboka sa nadýchnem, keď ku mne doľahnú zvuky z prízemia. Hostia už pomaly prichádzajú a mne zovrie žalúdok. Aj toto je jedna zo situácií, pri ktorých by sa žena mala cítiť šťastne. Ja namiesto toho pociťujem paniku.

O Ricardovi Fernandezovi počul každý v meste. Ako by aj nie. Toto mesto pláva v oceáne krvi, ktorý vytvoril on. Videla som ho, keď sme sa zúčastnili na mnohých podujatiach a stretnutí rodín, našťastie som s ním až dodnes nemusela prehovoriť jediné slovo.

Ženy pri ňom strácajú dych a určite aj spodnú bielizeň, na mňa však tento účinok nikdy nemal, skôr ten opačný. Najhoršie na tom je, že s týmto mužom mám stráviť zvyšok svojho života.

Izbou sa ozve klopkanie na dvere. Nenávidím ten zvuk. V zrkadle pozorujem, ako sa dvere pootvoria a jedna zo slúžok nazrie do izby.

„Je čas ísť, slečna.“

Moja poprava je tu. Nevyhnem sa tomu. Dnes večera s mojou budúcou rodinou, zajtra pohreb jednej z hláv konkurenčných rodín a pozajtra môj zásnubný večierok. Len v našom svete sa môžu také rozdielne udalosti odohrávať v jednom týždni.

Pomaly kráčam chodbou za slúžkou, pričom míňame obrazy visiace na stenách. Klamú, nič na nich nie je skutočné. Rodinné šťastie, radosť odrážajúca sa v našich očiach, sú len dokonalým dielom maliara. Iba jedna skutočnosť sa nachádza na jedinom z nich – moja matka.

Visí naproti schodisku a zachytáva mňa a Darwina v jej náruči. Je krásna. Čierne vlasy, zelenkavé oči, plné líca a pery som zdedila po nej. Na obraze ich má rozťahnuté do širokého úsmevu. V tej chvíli bola skutočne šťastná. Nepamätám si, kedy ho maľovali, no muselo to byť niekedy po Darwinovom narodení. Viac podobných v dome nie je. Z troch ľudí ostali len dvaja. Nemohli nás viac namaľovať spoločne.

Usmejem sa na mamu predtým, než zídem zo schodov. Namýšľam si, že je v tejto chvíli so mnou a drží ma za ruku. Uvažujem, čo by asi povedala otcovi na jeho rozhodnutie. Súhlasila by? Alebo by ma chránila? To sa, žiaľ, nikdy nedozviem.

Náš dom je veľký, no cesta do jedálne je odrazu taká krátka. Čím viac sa k nej približujem, tým zreteľnejšie počujem hlasy pani Fernandezovej a jej manžela. Smejú sa na niečom s mojím otcom. Nemajú dôvod nesmiať sa. Ich sa to netýka. Ich nechce nikto prinútiť zložiť manželský sľub proti ich vôli.

Zastavím na prahu dvojkrídlových dverí. Pohľady všetkých sa upriamia na moju maličkosť.

„Tak tu ju máme.“ Otec sa naširoko usmeje.

Úsmev mu oplátim, ale iba mierny. Z tohto večera radosť nemám a nemienim ju predstierať. Zároveň sa však chcem vyhnúť neskorším hádkam kvôli svojej nezdvorilosti a nafúkanosti.

Pristúpim k nemu, chytí ma okolo ramien.

„Pán a pani Fernandezovci,“ poviem a úctivo ukloním hlavu. Trápne nacvičené gestá, rovnako ako aj celé toto priateľstvo. Rodiny Valentine a Fernandez nie sú priatelia.

„Vivian,“ prehovorí pán Fernandez. Na chrbát ruky mi daruje krátky bozk. „Vyzeráte nádherne.“

Lichotivé. On tak rozhodne nepôsobí. Starostlivo pestovaný zovňajšok a ani oblek šitý na mieru z neho lepšieho človeka nerobia. Mnoho ľudí by si pri pohľade na tohto muža zrejme povedalo, že na svoj vek vyzerá skvele. Tmavé vlasy má bez jedinej šediny, na rozdiel od môjho otca. Ten ich už postupne stráca a tie, ktoré mu ostávajú, už dávno nemajú svoju pôvodnú farbu. Sivá to iste nie je.

Pani Fernandezová je krásna dáma v stredných rokoch, to musím uznať. Blond vlasy má rovnako oslnivé ako úsmev na perách zvýraznených sýtočerveným rúžom. La-

dí jej s dlhými šatami, ktoré zvolila na dnešný večer. S odtieňom modrých očí budí dojem anjelskej duše. Nemala som však ešte možnosť zistiť, aká je v skutočnosti.

Zhovárajú sa s otcom, no ich ódy na moju krásu a radosť zo spojenia našich rodín vnímam len okrajovo. Cítim totiž jeho prítomnosť. Nedá sa necítiť. On je smrť, a tá nikdy nepôsobí upokojujúco.

Pretriem si dlane o seba, potia sa mi. Srdce sa mi rozbúši omnoho viac, keď si ho všimne aj otec.

„Ricardo!“ zvolá natešene.

Skloním hlavu, nechcem sa naňho dívať. Počujem jeho kroky, pomaly sa približuje.

„Pán Valentine.“

Jeho tón znie ako búrka. Treskúca búrka, rovnaká, aká sa práve odohráva za oknami domu. Rozmetá všetko, čo jej príde do cesty. Aj jeho hlas všetko rozmetá. Tak, ako sa to deje v mojom vnútri. Strácam samu seba.

„Vivian?“ ozve sa mi za chrbtom hlas otca, ktorý by mal svoju dcéru chrániť. Namiesto toho ma vloží do rúk netvorovi.

V detstve ma učili, že pred nepriateľom nemám ukazovať svoj strach.

Opakujem si v duchu tieto slová, kým sa obraciam k svojmu budúcemu manželovi.

Dvihnem k nemu tvár a naše pohľady sa stretnú.

V tom momente zlyhám. Nie je to len strach, ktorý sa mi zaiste odráža v očiach. Sprevádza ho panika a beznádej.

Naopak, pohľad Ricarda Fernandeza v sebe nemá ani kúsok z toho. Je plný majetnickosti a nadradenosti. Iné ženy šalejú z jeho tmavozelených očí, vzbudzujú v nich túžbu. Vo mne vyvolali akurát tak túžbu po smrti. Aj tak od nej nebudem mať ďaleko, keď ten prekliaty manžel-ský sľub zložíme.

Toto je vojna a prvé kolo mojej popravy sa práve začalo.